

Perquè els seus 113 anys d'existència volen palesar, a més de ser segurament la societat degana de la ciutat, que, malgrat tot i despit de tot, hi ha hagut a Granollers, en totes les èpoques i en totes les circumstàncies, un estol de persones que, per tal de demostrar, sense proposar-s'ho, que no tot és lleugeresa en aquest món, van començar, van continuar i segueixen ben vius encara, amb un braó i un esperit que no han pogut malmetre les torbonades que s'han hagut de suportar, aquells delictosos camins que endegà i fressà el MESTRE CLAVÉ.

Al llarg d'aquests cents anys i escaig, no sols han estat fidels a la seva obra, sinó que, i això és molt important per a nosaltres, i sens dubte ha contribuït a la nominació de la nostra ciutat com a VILA CLAVERIANA, han palesat, dins i fora de casa, la seva finor d'esperit, tot fent viva realitat aquelles paraules de Sant Tomàs d'Aquino: EL CANT ÉS NECESSARI PER ELEVAR ELS CORS A DÉU. El seu exemple, curull de fermesa, ens pot servir de magnífica lliçó.

De la mateixa manera que la nostra dona estimada, encara que no sigui la més bonica, ni la més intel·ligent, ni la més trempada, la considerem la millor, perquè és la nostra, perquè l'estimem amb tota l'ànima, si tots els granollerins i totes les seves institucions i entitats tinguéssim aquesta perseverança que han demostrat tenir els nostres bons amics del «Cor de Can Mariano», llavors, tots plegats, sense por d'equivocar-nos, aconseguiríem que Granollers fos la ciutat millor d'aquests verals, perquè demostraríem, a bastament, que la considerem de debò ben nostra i que l'estimem de tot cor.

Avui, amics, una societat granollerina senzilla, i uns homes i unes dones modestos (ja que ara el Cor, des de ja fa uns anys, és mixt) ens han evidenciat, i ens ho palesen cada dia que passa, que si hi ha una ferma voluntat, un enlairat pensament i una digna embranzida, per sort res espiritual no pot morir mai, per cadenes i traves que se li posin.

La creació d'Orfeons a Catalunya, al darrer terç del segle XIXè., i que, de fet, fou la continuació dels Cors de Clavé (recordem que el primer, l'Orfeo Lleidatà no es creà fins l'any 1861; el Barcelonès, el 1862; el Català, el 1891; el de Sants, el 1990 i el Gracienc, el 1903), va fer creure a molta gent que fóra un cop mortal per als Cors. Però, en el fons, si bé l'expressió vocal és la mateixa, persegueixen ben bé altres finalitats.

Els CORS DE CLAVÉ són, i seran sempre, la manifestació ben viva de l'art popular, a l'abast de tots els esperits i de totes les intel·ligències, i les seves cançons porten i escampen, per arreu, la gràcia i el perfum de les coses planeres i humanes, i expressen el seu afany de superació en tots els ordres, i el seu amor al treball, a la pau i a l'amor.

I això, benvolguts amics, per més que visquem un món força materialista, no té ni pot tenir preu, i, al mateix temps, és molt difícil de poder trobar una veu, prou autoritzada, que sàpiga realment cantar-ne les excel·lències.

I ara, ja només em resta que regraciar, de nou, la Federació de Cors de Clavé per l'honor que ha dispensat a la nostra ciutat en designar-la CINQUENA VILA CLAVERIANA, distinció que no sols fa justícia i exalça la fidelitat i la noble tasca de la nostra Societat Coral AMICS DE LA UNIÓ, sinó que dignifica plenament tota la nostra urbs, tothora terra de músics i d'artistes.

I agrair també, altre cop, la col·laboració més que entusiasta del nostre Ajuntament, i expressar el nostre reconeixement al Departament de Cultura de la Generalitat, a la Caixa de Barcelona, i a tantes altres entitats, establiments i granollerins que han contribuït amb el seu suport de tota mena a la realització d'aquesta Gran Diada.

La nostra veu ja és a punt de callar, per tal que comenci la Festa. GRANOLLERS, CINQUENA VILA CLAVERIRANA és ja, sortosament, una bella realitat.